

TUÅRIG, se *Tvåårig*.

TVAGA, v. a. Se *Två*.

TVAGA, f. 1. Af granrisqvistar hopbunden viska, som brukas vid skurning.

TVAGNING, f. 2. Handlingen, då man tvår.

TVEBETT, a. oböjl. Med två hästar. — *Ss. T-svagn*.

TVEBLÖJA, f. 1. Kort åra med två breda blad, ett i hvardera ändan, och hvarmed man stående framdrifver en ekstock, genom att vexelvis nyttja hvardera bladet.

TVEBÖTE, n. oböjl. (lagt.) Dubbla böter. *Ligga i t.*, vara belagdt med dubbla böter.

TVEDRÄGT, f. 3. Oenighet, missämja. — *Syn. Se Oenighet*.

TVEDRÄGTIG, a. 2. Oenig.

TVEDRÄGTSANDA, f. sing. Sinnets eller sinnenas riktning till böjelse för tvedragt.

TVEEGGAD, a. 2. Med egg på begge sidor. *T-t svärd*.

TVEFALDIG, **TVEFALDT**, se *Tvåfaldig*, *Tvåfaldt*.

TVEGGEHANDA, a. oböjl. (af gaml. *Hand*, slag) Af två slag; två slags.

TVEGIFT, a. 1. Gift med två hustrur eller män.

TVEGIFTE, n. 4. Giftermål med två hustrur eller män.

TVEHÅGSEN, tvehåggs'n, a. 2. neutr. — *et*. (af *Två* och *Håg*) Obeslutsam, villrådig.

TVEHÅGSENHET, f. 3. Obeslutsamhet, villrådighet.

TVEHÄND, a. 2. 1) Som har två händer; med två händer. — 2) Som brukar begge händerna med lika lätthet.

TVEHÄNDING, m. 2. (nat. hist.) *T-ar* kallas 1:sta Ordningen af Handdjuren, utgörande människoläget.

TVEHÖFDAD, a. 2. Som har två hufvuden.

TVEKA, v. n. 1. (af *Två*) Vara tvehågsen. — *T-nde*, part. pres. o. adj. 1. Tvehågsen. — *Tvekande*, n. 4.

TVEKAMP, m. sing. Se *Duell*.

TVEKAN, f. sing. indef. Villrådighet, obeslutsamhet.

TVEKLÖFVAD, a. 2. Som har tvåklufven fot.

TVEKSAM, a. 2. Obeslutsam, villrådig. — *Tveksamhet*, f. 3.

TVEKÖNAD o. **TVEKÖNIG**, a. 2. Som tillhör beggdera könet. *T. blomma, växt*.

TVEKÖNING, m. 2. Menniska, djur eller växt, som tillhör beggdera könet. — *Syn. Hermafrodit*.

TVEMÄNNIG, a. 2. (bot.) Som tillhör klassen Diandria.

TVEMÄNNING, m. 2. (bot.) Växt af klassen Diandria.

TVEMÄNNINGS, adv. *Dricka t.*, sades fordom, då två och två vid gästabuden drucko gemensamt ur samma dryckeshorn.

TVENNE, två'ne, räkneord. Betyder ursprungligen *Två* och *två* i sender. Nyttjas nu ömsom med *Två*, men sällan i talspråket. Enligt *Ihre* var det fordom feminin af *Två*.

TVESKIFTE, n. 4. Skifte i två delar. (Lagt.) *Till t-s*, att fördelas på två, delas i två lotter.

TVESKÄFTAD, a. 2. Väfd med två skaft.

TVESTJERT, m. 2. En rätvingad insekt, som har buken ändad med två klor, hvilka bilda en tång, hvarmed han kan knipa till temligen hårdt. *Forficula*. Kallas äfv. Öronmask, emedan han stundom anträffas i örat på människor.

TVETALAN, f. sing. indef. Yttrande, utsago, som innebär en motsägelse till hvad man förut sagt.

TVETALIG, a. 2. Som fäller stridiga yttranden, gör stridiga uppgifter; dubbel i sitt tal. *T. menniska*.

TVETALIGHET, f. 3. Se *Tvetalan*.

TVETYDIG, a. 2. 1) Som kan tydas på två sätt, har dubbel mening. *T. mening*. — 2) (fig.) Tvifvelaktig; opålitlig; mindre passande, föga anständig. *T. dygd*. *T-t rykte*. *T. menniska*. *T-t ord, yttrande*. *T-t skämt*. — 3) (bot.) Som tillhör klassen Gynandria.

TVETYDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara tvetydig. — 2) Tvetydigt ord, yttrande; tvetydig handling.

TVETYDIGT, adv. På ett tvetydigt sätt.

TVI int. Utrop, som uttrycker harm, förtret, förakt. Synes ursprungl. vara en härmning af ljudet, då man spottar. *T. den skammen, den förtreten!* *T. vare honom!* fy, så han bär sig åt! (Pop.) *T. vali*, d. s. s. *T. vare!*

TVIFLA, två'vla, v. n. 1. Vara oviss, huruvida man bör tro något, lita på någon. *Jag t-r mycket, att så är*. *Jag t-r ej, att han ju kommer*. *T. på, om, draga i tvifvelsmål*. *Jag t-r på sanningen af hans ord*. *Ingen t-r på, att ett krig förestår*. *Jag t-r, att jag kan det*, tror knappt &c. *T. på någon*, ej lita på, hysa mistro till någon. — *T-nde*, part. pret. o. adj. 1. Som tviflar, tvifvelaktig. — *Tviflande*, n. 4.

TVIFLAN, f. sing. indef. Se *Tvifvel*, *Tvifvelsmål*.

TVIFLARE, m. 3. En, som tviflar.

TVIFVEL, n. o. m. sing. 1) Ovisshet, huruvida man bör tro något, lita på någon. *Tviflet är ett plågsamt tillstånd*. *Hysa t. om sanningen af en uppgift*. *Jag har mina t. om uppriktigheten af hans försäkran, om hans skicklighet*. *Häsva ett t. Det lider ingen t.*, är ej att tvifla på. — 2) Ämne för tvifvel. *Delta system lemnar många t. obesvarade*. *Det återstår intel t. Derom är ingen t.*, det är ganska säkert. *Utän t. ell. t-s utan*, helt visst.

TVIFVELAKTIG, a. 2. 1) Tviflande; äfv. fallen för att tvifla. *En t. menniska*. *Var ej t. utan trogen*. *Den t-e Thomas*. — 2) Tvetydig; som inger tvifvel; opålitlig. *Ett t-t uppförande*.

TVIFVELAKTIGHET, f. 3. 1) Tvifvel, ovisshet. — 2) Fallenhet för tvifvel. — 3) Tvekan, tvehågsenhet.

TVIFVELAKTIGT, adv. På ett tvifvelaktigt, tvetydigt sätt.

TVIFVELSJUK, a. 2. Fallen för tvifvel.

TVIFVELSJUKA, f. sing. Fallenhet för tvifvel.

TVIFVELSMÅL, n. 3. Se *Tvifvel*. *Hysa t. om något*. *Derom är intel t.*, det är ganska säkert. *Draga i t.*, tvifla på.

TVIFVELSUTAN, adv. Utan tvifvel. Skrifves äfv. *Tvifvels utan*.

TVILLING, m. 2. (af *Två*) *T-ar* kallas sykon, som äro födda på samma gång af samma moder. — *T-arne* kallas äfven ett af tecknen i djurkretsen. — *Ss. T-bröder, -systlar*.

TVILLINGKÄRNOR, f. 1. pl. Två kärnor inom ett skal.

TVILLINGKÖRSBÄR, n. 3. Två körsbär, som sitta tillsammans på samma stjeln.

TVILLINGMUSKLER, m. 3. pl. (anat.) Benämning på tvenne små muskler, hvilka tillsammans bidraga till benets rörelse.